

Nr 246.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering; given Stockholms slott den 18 mars 1921.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

K. J. Beskow.

Förslag

till

lag om vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 (nr 274) om skogsaccis och om virkestaxering.

Häriigenom förordnas, att 1 §, 34 § 1 mom., 35 § 1 mom. samt 36 § i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

För avverkat virke — — — skogsaccis.

Skogsaccis utgår, räknat för etthundra kronor av virkets taxerade värde, med hälften av det belopp, vilket under det år, taxeringen sker, på grund av kommunal- och kyrkostämmors beslut sammanlagt utgöres inom kommunen för etthundra kronor skattepliktig inkomst, beräknad på sätt i förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgas, dock icke med mera än en för hundra av det taxerade värdet.

För avverkat virke — — — skogsvårdsavgift.

34 § 1 mom.

Alla prövningsnämndens beslut — — — förändringar.

Därest prövningsnämnden i fråga om annat än det av den avgiftspliktige föreslagna skogsvärdet vid taxeringen icke följt av den avgiftspliktige lämnad deklaration, skall genom protokollsförandens försorg underrättelse, i vad mån avvikelse skett, och om skälen därför i rekommenderat brev med allmänna posten, så fort ske kan, kostnadsfritt tillsändas den avgiftspliktige under den i deklarationen angivna adress.

35 § 1 mom.

Har den — — — föra talan.

Eljest må besvär — — — gått skogsvårdsstyrelsen emot. Besvären ställas till kammarrätten och skola före klockan tolv på sista helgfria dagen i december månad det år, då taxeringen ägt rum, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning, ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där taxeringen

ägt rum; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den här ovan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart översändas till vederbörande befallningshavande. Sedan över inkomna besvär förklaring — — — anses påkalla.

Den, vilkens deklaration icke blivit av kommunalnämnden följd, och vilken ej heller före den 15 juni erhållit underrättelse, som föreskrives i 22 § 2 mom., så ock den, som efter klagan av skogsvårdsstyrelse — — — han uppgivit.

36 §.

Den, som fått sig påförd taxering för avverkat virke å ort, där han icke varit deklarationsskyldig, så ock den, vilkens deklaration ej blivit vid taxeringen följd och vilken ej heller före den 1 december erhållit underrättelse, som föreskrives i 22 § 2 mom. eller 34 § 1 mom., äger att häröver hos kammarrätten anföra besvär. Besvären skola inom natt och år, efter det avgift på grund av taxeringen honom avfordrats, ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, inom vilket taxeringen skett, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den stadgade besvärstiden. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande. Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 35 § 1 mom. stadgas.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl.
Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott
den 18 mars 1921.*

Närvarande:

Statsministern VON SYDOW, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL,
statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST,
HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, HANSSON, BESKOW.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Beskow, anförde:

Frågan om
rätt till av-
drag för er-
lagd skogs-
accis från
kommunal-
utskylder.

1920 års riks-
dags beslut.

Det förslag till kommunalskattelag, som genom proposition, nr 191, förelades 1920 års riksdag, byggde bland annat därpå, att den enligt lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering utgående skogsaccis såsom egentlig skatteform skulle avskaffas, dock att sådan i allmänhet fortfarande skulle utgå med en tiondels procent av det avverkade virkets taxerade värde, enär taxering fortfarande skulle äga rum för att utgöra grundval för skogsvårdsavgifternas erläggande.

Detta förslag blev emellertid likasom kommunalskatteförslaget i dess helhet icke av riksdagen godkänt.

I det av riksdagen godkända och åberopade utlåtande (nr 1) av riksdagens andra särskilda utskott uttalades i detta avseende i huvudsak följande:

Genom den av utskottet förordade kombinerade inkomst- och fastighetsskatten uppstode, såsom framhållits i motionerna I: 259 och 271 samt II: 393 och 395, en särskild fråga om förhållandet mellan denna beskattning och skogsaccisen. Utskottet anslöte sig till den principiella uppfattning, att, därest skogsaccisen skulle utgå oförändrad vid sidan av fastighets- och inkomstskatt, detta kunde anses innebära en dubbelbeskattning, vilken om möjligt borde förebyggas. Den av Kungl. Maj:t föreslagna utvägen kunde utskottet icke finna tillräddig redan av det skäl, att en dylik sänkning av accisen måste befaras minska de kommunala myndigheternas intresse för en omsorgsfull taxering av avverkningarna, vilket kunde få betänkliga verkningar för skogsvårdsavgifterna. Därjämte ansågo utskottet en avskrivning av

skogsaccisen otillräddig ur den synpunkten, att mycket syntes tala för bibehållande och måhända ytterligare utvecklande av denna skatteform vid den reform av skogsbeskattningen, som utskottet föresloge riksdagen att begära. Den enda utvägen för undvikande av ifrågavarande dubbelbeskattning syntes under sådana förhållanden vara att söka tillsvidare, intill dess att skogsbeskattningen bleve definitivt ordnad, föreskriva en avkortning av accisen i någon form på den inkomstskatt från fastighet, vilken översköte den egentliga fastighetsskatten. Utskottet hade efter ingående prövning funnit sig närmast tilltalat av det förslag i detta hänseende, som skisserats i motionerna I: 271 och II: 395. Emellertid hade svårigheter yppat sig att finna allmängiltiga former för genomförande av denna avkortning gent emot utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen — vilket utan tvivel vore det riktiga — i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanföle. Utskottet hade icke funnit det möjligt att med den knappa tid och det otillräckliga material, som stått till dess förfogande, utarbeta författningsförslag i sagda syfte. Det vore ej heller erforderligt, att så skedde vid 1920 års riksdag. Den skogsaccis, för vilken rätt till avkortning först kunde komma att tillämpas, komme att först under loppet av 1921 påföras och uppbäras samt beräknas vid uppgörande av kommunernas utgifts- och inkomststat för 1922. Ett beslut, som tekniskt utformade ifrågavarande avdragsrätt, behövde sålunda ej fattas förr än vid 1921 års riksdag. På grund härav hade utskottet stannat vid att föreslå riksdagen att, med bibehållande av skogsaccisen, i den skrivelse till Kungl. Maj:t, varom utskottet hemställde, anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta ofördröjligen utarbeta och för 1921 års riksdag i god tid framlägga förslag om ordnande av anförda avkortning.

I anslutning till dessa uttalanden anhöll riksdagen i skrivelse nr 444, bland annat, att Kungl. Maj:t täcktes, med beaktande av de synpunkter, som i särskilda utskottets utlåtande framhållits, föranstalta om skyndsamt utredning om ordnande av frågan om skattskyldigs rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I en vid särskilda utskottets utlåtande fogad reservation föreslog herr Swartz, att skogsaccis skulle för den tid, provisoriet i kommunal-skattefrågan varade, utgå med reducerat belopp, nämligen till hälften av vad som för närvarande utgår.

Övriga reservanter anslöto sig i förevarande fråga till Kungl. Maj:ts förslag.

Utlåtande av
kammarrät-
tén.

Genom remiss den 10 september 1920 anbefalldes kammarrätten att inkomma med utlåtande angående den av riksdagen ifrågasatta anordningen, och avgavs dylikt utlåtande den 5 oktober 1920. Detta utlåtande torde få såsom bilaga (nr 1) fogas vid statsrådsprotokollet.

Kammarrätten förklarar sig icke kunna annat än ur principiell synpunkt uttala stor tvekan om lämpligheten att införa den av riksdagen ifrågasatta anordningen. Efter att hava undersökt olika utvägar för vinnande av det utav riksdagen avsedda resultatet slutar kammarrätten med att avstyrka genomförandet av denna anordning.

Från kammarrättens beslut voro tre ledamöter skiljaktiga (se bilaga 2) och ifrågasatte viss form för genomförande av de utav riksdagen uttalade önskemål.

Förslag av
kammarrätts-
rådet
Smerling.

Sedan därefter i enlighet med Kungl. Maj:ts den 23 december 1920 givna bemyndigande kammarrättsrådet C. O. Smerling — en av de ledamöter i kammarrätten, som uttalat skiljaktig mening — tillkallats att inom finansdepartementet verkställa utredning om ordnande av förevarande fråga, samt Smerling utarbetat ett i huvudsak på de av riksdagen angivna grunderna uppgjort »förslag till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder» jämte en därvid fogad promemoria i ärendet (bilaga 3), hava över förslaget utlåtanden inhämtats från *länsstyrelserna* och *kammarrätten*.

Avgivna
yttranden.
Läns-
styrelser.

Av de hörda myndigheterna hava länsstyrelserna i *Östergötlands, Jönköpings, Gottlands, Kristianstads, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Skaraborgs, Värmlands, Gävleborgs* och *Västerbottens* län tillstyrkt det föreliggande förslaget, sistnämnda myndighet dock med erinran, att det föreslagna stadgandet därom att skattskyldig, som vid debitering av kommunalutskylder ville åtnjuta avdrag för skogsaccis, ägde att inom viss tid härom göra anmälan, borde utgå.

Länsstyrelsen i *Örebro* län har anfört, att mot förslaget annan erinran icke syntes vara att göra, än att länsstyrelsen ifrågasatte riktigheten av förslaget i vad det innebure rätt att i de kommuner, inom vilka skogsaccismedel icke användes till täckande av utgifter, beslutade av den kyrkliga kommunen, göra avdrag för erlagd skogsaccis å debiterade utskylder enligt kyrkostämmas beslut. Länsstyrelsen hemställde,

att den i 2 § av förslaget medgivna rätten att i andra hand erhålla avdrag för erlagd skogsaccis för utskylder till kyrka och skola begränsades att gälla sådana kommuner, inom vilka enligt i vederbörlig ordning fattat beslut skogsaccis finge användas till bestridande av utgifter till kyrka och skola.

Länsstyrelsen i *Stockholms* län har visserligen funnit den av kamrarrätten i dess utlåtande den 5 oktober 1920 framförda kritiken mot den av riksdagen ifrågasatta anordningen vara ägnad att föranleda betänkligheter, men ansett att genom de i förslaget till förordning givna bestämmelserna vunnits en sådan lösning av de tekniska svårigheterna, som för en provisorisk anordning kunde anses tillfredsställande.

Länsstyrelsen i *Kopparbergs* län har förklarat sig icke hava något att erinra emot förslaget men ansett, att tillämpningen av förordningens bestämmelser komme att bereda vederbörande kommunala myndigheter betydande svårigheter och arbete.

Länsstyrelserna i *Kronobergs*, *Kalmar*, *Malmöhus*, *Hallands* och *Jämtlands* län hava uttalat tvekan om lämpligheten av den av riksdagen föreslagna anordningen, sådan den i författningsförslaget utformats. Härvid har framhållits, att den föreslagna rätten till avdrag för skogsaccis komme att verka ojämnt olika fastighetsägare emellan, i det rätten till avdrag endast tillerkändes ägare, som själv vore accispliktig.

Länsstyrelsen i *Västmanlands* län har förmålt sig hålla före, att det vore att föredraga, om under den tidsperiod, som här avsåges, skogsaccis utan rätt till avkortning fortfarande påfördes jämsides med kommunalutskylderna. Om emellertid detta skulle anses innebära en dubbelbeskattning av den betydelse, att compensation därför borde åvägbringas, så syntes en jämlik och rättvis sådan compensation bäst kunna vinnas genom att begränsa skogsaccisen till ett minimum, såvitt det ej läte sig göra att för den tid, varom här vore fråga, helt och hållet suspendera skogsaccislagens tillämpning. För den händelse bestämmelser ansåges böra utfärdas för medgivande av rätt till avkortning för skogsaccis, hade länsstyrelsen icke något att erinra mot de grunder, enligt vilka sådan avkortning enligt förslaget borde äga rum.

Länsstyrelserna i *Uppsala*, *Västernorrlands* och *Norrbottnens* län hava ansett att, ehuru den av riksdagen ifrågasatta anordningen, i vad den avsåge undvikande av dubbelbeskattning, vore ur principiell synpunkt befogad, likväl med hänsyn till den ojämnhet beträffande avdragsrättens inträdande och de tekniska svårigheter, som med förslagets genomförande vore förbundna, detsamma icke borde komma till utförande.

Även länsstyrelserna i *Södermanlands* och *Blekinge* län hava avstyrkt förslaget genomförande.

Kammar-
rätten.

I utlåtande den 8 februari 1921 har *kammarrättens pluralitet* (presidenten och fyra ledamöter) anført bland annat följande:

Förslaget begränsade avdragsrätten till ägare eller med ägare likställd innehavare av fast egendom för honom själv påförd skogsaccis för avverkning å egen fastighet. Från avdragsrätt uteslötes alltså alla fastighetsägare med »merskatt», som upplåtit avverkningsrätten till annan person, vilken visserligen formellt påfördes skogsaccisen för avverkningen, men som i själva verket erlagt en lägre köpeskillning för avverkningsrätten eller kanske rent av genom en direkt bestämmelse där-om i köpekontraktet övervältat skattebördan på fastighetsägaren. Det i promemorian angivna skälet för nämnda uteslutning, att »annan författningens enligt ansvarar» för skogsaccisen, syntes kammarrätten icke utgöra giltigt anledning att så kraftigt begränsa de möjligheter, som funnes att häva den påtalade dubbelbeskattningen.

Härtill komme, att det vore ovisst, om ägare eller innehavare av fast egendom alltid finge tillfälle avdraga honom påförd skogsaccis för avverkning å egen fastighet. Såsom kammarrätten förut haft anledning erinra, kunde rätt till avdrag vid debiteringen utnyttjas endast om den skattskyldige åtnjute »merinkomst» *samma* år som avverkning skedde, och i regel torde förefintlig »merinkomst» å jordbruksfastighet komma att hava sin grund just däri, att avverkning företagits. Om alltså fastighetsägaren åtnjote inkomsten av skedd avverkning först ett eller annat år efter avverkningsåret, bleve hans avdragsrätt beroende av den tämligen osäkra eventualiteten, att hans fastighet ändock det ifrågavarande året lämnade »merinkomst». Det kunde antagas vara händelsen, om å egendomen införts ordnad skogshushållningsplan, eller över huvud taget vid stordrift, men för en mängd skattskyldiga bleve avdragsrätten helt beroende av slumpen.

Såväl av kammarrätten i dess den 5 oktober 1920 avgivna utlåtande i frågan som i den vid förslaget fogade promemorian hade framhållits, att principiellt sett rätt till avdrag för skogsaccis ej skulle ifrågakomma i annat fall än att accisen kunde dragas från den kommunalskatt, som belöpte på inkomsten av den skogsavverkning, varå skogsaccisen utginge, eller som i varje fall utgjordes av inkomst av skogsbruk. Att medgiva avdrag från skatt för »merinkomst» av annan fastighet än den, varå avverkningen ägt rum, syntes kammarrätten väl långt avvika från det principiellt riktiga.

Den föreslagna anordningen bleve enligt kammarrättens uppfattning otillräcklig, oberäknelig och ojämnt verkande. Därjämte kommeden, såsom även av några länsstyrelser påpekats, att medföra betydande svårigheter och ökat arbete för myndigheterna. Kammarrätten ville med hänsyn härtill framhålla önskvärdheten av att statsmakterna icke i andra än trängande fall ökade mångfalden av de detaljbestämmelser, som på senare tid vunnit insteg på skattelagstiftningens område.

Enligt kammarrättens uppfattning hade den grundliga utredning, för vilken ifrågavarande ärende blivit föremål, tydligt visat, att en fullt tillfredsställande lösning av frågan icke kunde under förhandenvarande omständigheter erhållas. Det remitterade förslaget innebure en ur såväl principiella som praktiska synpunkter så otillfredsställande lösning, att kammarrätten icke kunde tillstyrka detsamma. Å andra sidan instämde kammarrätten i såväl riksdagens som i ärendet hörda myndigheters uttalanden om önskvärdheten av att den överklagade dubbelbeskattningen i möjligaste mån undanröjdes.

Kammarrätten har vidare erinrat därom, att i andra särskilda utskottet vid 1920 års riksdag reservationsvis föreslagits en lösning av frågan, som syntes förtjänt att tagas i förnyat övervägande. Denna lösning innebure, att skogsaccisen tillsvidare, intill dess frågan om skogsbeskattningen fått en tillfredsställande lösning, bibehölles i sin nuvarande form, men med reducerat belopp, nämligen till *hälften* av vad som för närvarande utginge.

Detta förslag till frågans lösning vore visserligen enligt kammarrättens mening icke heller fullt tillfredsställande. Det vore mycket summariskt och den påtalade dubbelbeskattningen bleve icke heller därigenom till fullo hävd. Till förmån för förslaget talade dock, att det icke bleve oberäkneligt och ojämnt verkande, varjämte det läte sig i praktiken synnerligen lätt genomföras.

Två ledamöter av kammarrätten hava avgivit särskilt yttrande, vari bl. a. framhållits, att de invändningar, som framstälts mot det remitterade förslaget, icke borde tillmätas den vikt och betydelse, att förslaget, vars genomförande skulle medföra en avsevärd och skälig lättnad för de skattdragande inom skogskommuner, borde förkastas.

Kammarrättsrådet Smerling har slutligen efter anmodan utarbetat en promemoria angående eventuella ändringar i det av honom framlagda förslaget till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis, vilken torde få såsom bilaga fogas vid statsrådsprotokollet (bilaga 4).

P. M. av
kammarrätts-
rådet
Smerling.

Departement-
schefen.

Av vad i förevarande ärende förekommit torde med all tydlighet framgå, att en fullgod lösning i den av riksdagen önskade riktningen icke kan vinnas. Kungl. Maj:t har i enlighet med riksdagens hemställan gått i författning om utarbetande av ett förslag i ämnet, vilket torde få såsom bilaga fogas vid statsrådsprotokollet.

Mot förslaget hava emellertid, isynnerhet av kammarrätten, riktats så vägande anmärkningar, att jag icke kan förorda, att proposition om dess antagande förelägges riksdagen. Förslaget har exempelvis icke lyckats lösa den av riksdagens särskilda utskott framhållna svårigheten att finna allmängiltiga former för genomförande av den ifrågasatta avkortningen å utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanfalla, en svårighet, som synes hava varit avgörande för att utskottet icke självt framlagt förslag i förevarande avseende. För egen del vill jag för övrigt särskilt understryka de av kammarrätten i dess utlåtande den 5 oktober 1920 framhållna svårigheter, som skulle uppstå för vederbörande kommuner att beräkna utdebiteringsprocenten för de allmänna kommunalutskylderna. För en sådan beräkning erfordras nämligen kännedom om huru stort belopp som kommer att avdragas för erlagd skogsaccis, medan storleken av detta avdrag icke kan beräknas utan att man känner utdebiteringsprocenten. Man har sålunda att räkna med två obekanta faktorer, vilka påverka varandra, varav blir en följd, att utdebiteringsprocenten finge fastställas genom ofta mycket omfattande och besvärliga provberäkningar. Utan tivel skulle genom den ifrågasatta anordningen på de kommunala myndigheterna läggas en börda, som stundom skulle bliva synnerligen tryckande, särskilt om man tager i betraktande det besvär, som i flera avseenden kommer att åvila dem på grund av den kommunala progressivskattens införande.

Beträffande övriga anmärkningar tillåter jag mig hänvisa till kammarrättens båda utlåtanden.

Den av kammarrätten antydda möjligheten att, på sätt en reservant i 1920 års andra särskilda utskott föreslagit, över en linje avskära skogsaccisen genom att minska dess maximum från 2 till 1 procent, innebär, synes det mig, en utväg att lätta skattebördan för skogsägarna, som i varje fall erbjuder fördelen av en påtaglig enkelhet, varjämte den även skogsägarna sinsemellan fördelar denna lättnad oberoende av de mer eller mindre tillfälliga omständigheter, som kunna inverka på huruvida avdragsrätten i det enskilda fallet kan tillgodonjutas eller icke.

Då genomförandet av den anordning, för vilken 1920 års riksdag i synnerhet uttalat sina sympatier, vid närmare omprövning visat sig

knappast kunna ske på ett tillfredsställande sätt, vill jag i likhet med kammarrätten ifrågasätta, huruvida icke den sålunda reservationsvis föreslagna utvägen bör tagas under förnyat överbäggande. Jag tillstyrker alltså, att förslag avlättes till riksdagen i detta syfte.

Besvär över
taxering till
skogsaccis.

Samtidigt med förslag till ändrad lydelse av 49 § 1 mom. och 50 § taxeringsförordningen, för vilket förslag jag tidigare denna dag redogjort vid anmälan av förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen, remitterades till kammarrätten ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till ändrad lydelse av 34 § 1 mom., 35 § 1 mom. och 36 § i lagen om skogsaccis och om virkestaxering. I den åtföljande promemorian anfördes rörande sistnämnda förslag: Det kunde ifrågasättas, huruvida icke i samband med de föreslagna ändringarna i 49 § 1 mom. och 50 § taxeringsförordningen den ändring borde göras i lagen om skogsaccis och om virkestaxering, att dels rätten att enligt 35 § 1 mom. sista stycket direkt hos kammarrätten överklaga kommunalnämnds beslut bleve beroende av den tid, när underrättelse enligt 22 § 2 mom. i lagen *mottagits* dels ock extraordinär besvärsrätt enligt 36 § tillerkändes den, vilkens deklaration frångåtts utan att han därom erhållit underrättelse. 36 § i nämnda lag, som handlade om extraordinär besvärsrätt, medgäve nämligen, i olikhet mot taxeringsförordningen, icke dylik besvärsrätt för det fall, att underrättelse enligt 22 § 2 mom. icke erhållits i så god tid, att den, som fått taxering för virke sig påförd, kunde anföra besvär inom den i 35 § 1 mom. stadgade tid. Ej heller framginge klart, huruvida prövningsnämnd hade skyldighet att lämna avgiftspliktig underrättelse, att hans deklaration icke blivit följd; 22 § 2 mom. torde avse blott kommunalnämnd, och skyldighet att lämna underrättelse därom torde ej föreligga för prövningsnämnden. För vinnande av överensstämmelse med taxeringsförordningen borde dels i 34 § 1 mom. föreskrivas skyldighet för protokollsföranden hos prövningsnämnd att meddela underrättelse, när deklaration frångåtts, dels rätten att enligt 35 § 1 mom. sista stycket överklaga kommunalnämndens beslut göras beroende av tiden, när underrättelse enligt 22 § 2 mom. mottagits, dels ock extraordinär besvärsrätt enligt 36 § tillerkännas den, vilkens deklaration icke följts, utan att han viss kortare tid före taxeringsårets utgång erhållit underrättelse om avvikelser. I samband härmed torde, på sätt kammarrätten uti ett den 27 maj 1920 avgivet utlåtande föreslagit, sådan ändring böra ske i 35 § 1 mom. och 36 §, att den omständigheten, att besvär i stället för till vederbörande befallningshavande ingivits till kammarrätten, icke föranledde förlust av talan.

Rörande innehållet i kammarrättens berörda, den 27 maj 1920 avgivna utlåtande hänvisar jag till den redogörelse därför, som den 25 februari 1921 av dåvarande t. f. chefen för finansdepartementet lämnats vid anmälan av förslag till förordning om ändrad lydelse av 24 § i förordningen om krigskonjunkturskatt (se proposition nr 100).

I sitt i anledning av förberörda promemoria och förslag den 3 mars 1921 avgivna utlåtande har *kammarrätten*, under framhållande av att taxeringsförordningen och lagen om skogsaccis borde i förevarande avseenden korrespondera med varandra, förklarat sig icke hava annan anmärkning mot det remitterade förslaget, än att tidsbestämmelserna borde fixeras i överensstämmelse med vad kammarrätten föreslagit i fråga om motsvarande bestämmelser i taxeringsförordningen, varjämte kammarrätten föreslagit vissa redaktionella ändringar.

*Departements-
chefen.*

I likhet med kammarrätten finner jag önskvärt, att de i skogsaccislagen intagna bestämmelserna om besvärsrätt bringas i överensstämmelse med motsvarande bestämmelser i taxeringsförordningen. Förslag i sådant syfte i huvudsaklig överensstämmelse med det i förberörda promemoria upptagna har därför blivit utarbetat, och hava därvid iakttagits de av kammarrätten ifrågasatta mindre ändringar.

Föredragande departementschefen uppläste härefter ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till lag angående vissa ändringar i lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis och om virkestaxering samt hemställde, att Kungl. Maj:t ville genom proposition föreslå riksdagen att antaga detta förslag.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla, och skulle proposition av den lydelse bil. vid detta protokoll utvisar avlätas till riksdagen.

Vid protokollet:

Martin Philipson.

Bilaga 1.**Till Konungen.**

Genom nådig remiss den 10 september 1920 har Eders Kungl. Maj:t anbefallt kammarrätten att före den 15 i denna månad till Eders Kungl. Maj:t inkomma med utlåtande angående en av riksdagen i skrivelse den 18 juni 1920, nr 444, ifrågasatt anordning, varigenom skattskyldig skulle beredas rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, och sättet för dess genomförande.

Till åttlydnad härav får kammarrätten i underdånighet anföra följande.

Den anordning, varom här är fråga, har av riksdagen ifrågasatts i sammanhang med riksdagens beslut om ändrade grunder för den kommunala beskattningen för åren 1921—1924. Enligt detta beslut skola de allmänna kommunalutskylderna utgöras av dels en kommunal progressivskatt och dels såsom hittills av utskylder, som utgå med visst belopp av 100 kronor bevillningstaxerad inkomst. Denna inkomst beräknas enligt ändrade grunder och består av sex procent av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet, fem procent av taxeringsvärdet å annan fastighet samt det på visst sätt beräknade beskattningsbara beloppet av den skattskyldiges inkomst av fast egendom, kapital och arbete. Inkomsten av fast egendom uppskattas därvid emellertid endast till det belopp, som återstår efter avdrag av sex, respektive fem procent av taxeringsvärdet, som ju redan en gång inräknats i den bevillningstaxerade inkomsten och som utgör en i skatteavseende garanterad minimiinkomst av fast egendom.

Riksdagen har icke beslutat någon ändring i fråga om den till kommunerna utgående skogsaccisen, vilken alltså skall fortfarande utgå jämte kommunalutskylderna.

Riksdagen har i sin ovan berörda skrivelse framhållit, att genom den kombinerade inkomst- och fastighetsskatten uppstode en särskild fråga om förhållandet mellan denna beskattning och skogsaccisen. Riksdagen hyste den principiella uppfattning, att därest skogsaccisen skulle utgå oförändrad vid sidan av fastighets- och inkomstskatt, detta kunde anses innebära en dubbelbeskattning, vilken om möjligt borde förebyggas. Riksdagen funne det av anförda skäl icke tillrådligt att, på sätt föreslagits, söka lösa denna fråga genom att nedsätta skogsaccisen till en tiondel. Den enda utvägen för undvikande av ifrågavarande dubbelbeskattning syntes under sådana förhållanden vara att söka tillsvidare, intill dess att skogsbeskattningen bleve definitivt ordnad, föreskriva en avkortning av accisen i någon form på den inkomstskatt från fastighet, vilken översköte den egentliga fastighetsskatten.

Enligt nu tillämpade bestämmelser för den kommunala beskattningen utgår ej skatt för inkomst av jordbruksfastighet — som det här närmast gäller — i den mån den överstiger sex procent av taxeringsvärdet. Med hänsyn bland annat där-

till att hela inkomsten av skogsbruk å en jordbruksfastighet icke ansetts rymmas inom det belopp, som motsvarar sex procent av taxeringsvärdet, har det ansetts befogat att på annan väg kommunalt beskatta skogen, vilket sker genom skogsaccisen. Hädanefter skall enligt riksdagens beslut inkomst av jordbruksfastighet beskattas även om och i den mån den överstiger sex procent av taxeringsvärdet, och kommer alltså även inkomsten av skogsbruk att i sin helhet träffas av inkomstbeskattningen. Kammarrätten tillåter sig i det följande benämna denna överskjutande inkomst (över sex procent av taxeringsvärdet) merinkomst och därå belöpande kommunalutskylder merskatt.

För att undvika den dubbelbeskattning, som alltså för framtiden kommer att äga rum beträffande skog därigenom, att skogsaccis utgår för den avverkning, varav inkomsten blir i sin helhet kommunalt beskattad, har riksdagen ifrågasatt, att skogsaccisen i någon form avkortas från merskatten. För att på ett ur den skattskyldiges synpunkt fullt tillfredsställande sätt råda bot på denna dubbelbeskattning med den av riksdagen ifrågasatta metoden kräves, att den skattskyldige får avräkna skogsaccis i sin helhet från kommunalutskylderna för fast egendom för det år, bland vars taxerade inkomster ingår inkomsten av den skogsavverkning, för vilken skogsaccisen utgår.

Genom den av riksdagen ifrågasatta anordningen synes emellertid icke ett fullständigt hävande av den ifrågavarande dubbelbeskattningen vara möjligt att vinna. Då såsom minimiinkomst av jordbruksfastighet beskattas sex procent av taxeringsvärdet, blir inkomst av skogsbruk å fastigheten mer eller mindre dubbelt beskattad, allt eftersom merinkomst icke finnes tillräckligt stor för att därå belöpande merskatt skall täcka skogsaccisen. Någon rätt till avkortning av skogsaccisen från annat än merskatten kan dock naturligtvis icke ifrågasättas, enär sådant skulle innebära en rubbning av en av de huvudgrunder, varpå den nya kommunalbeskattningen vilar. Uppställes den fordran för rätt till avkortning av skogsaccisen, att merskatt finnes, undgår man alltså icke alltid den påtalade dubbelbeskattningen, och synes till följd därav en viss ojämnhet i beskattningen komma att uppstå fastighetsägare emellan, till nackdel särskilt för sådana fastighetsägare, å vilkas fastigheter endast mindre avverkning ägt rum, och som kanske just på grund därav icke hava någon merinkomst eller så obetydlig merinkomst, att därå belöpande merskatt icke täcker skogsaccisen.

Principiellt sett bör rätt till avkortning av skogsaccisen ej ifrågakomma i annat fall än att accisen kan frändragas just den merskatt, som har sin grund i inkomsten av den skogsavverkning, varå skogsaccisen utgår, eller som i varje fall utgöres av inkomst av skogsbruk. Det är emellertid icke möjligt att utan mycket vittgående förändringar i deklarationsformulär och skatteförfattningarna i övrigt bestämma, om och i vad mån den efter avdrag för omkostnader behållna inkomsten av fast egendom och ännu mindre merinkomsten utgöres av inkomst av skogsbruk. Sådana förändringar lära icke heller för här ifrågavarande syfte av någon ifrågasättas. Man torde ej ens kunna fordra, att inkomst av den skogsavverkning, varå skogsaccisen utgår, inbegripes i den merinkomst, för vilken merskatt, som skall avkortas med skogsaccisen, utgår. På sätt nedan skall visas, är det nämligen ingalunda säkert, att skogsaccisen utgår å sådan tid, att den kan avkortas från merskatt det år, bland vars taxerade inkomster inkomsten av den ifrågavarande avverkningen ingår. Rätt till avkortning av accisen måste vid sådant förhållande

medgivas, om överhuvud taget någon merskatt av den fasta egendomen föreligger det år, skogsaccis finnes att avkorta. Det lär emellertid kunna antagas, att, där merinkomst finnes, detta förhållande ofta kommer att bero därpå, att skogsavverkning föregående år ägt rum. Om det sålunda ej sällan kommer att inträffa, att det år, då merinkomst och merskatt finnas, ingen skogsaccis föreligger till avkortning och att, när skogsaccis finnes, merskatt saknas, blir en lagstadgad rätt till avkortning av skogsaccisen lika ofta illusorisk.

Med stöd av det anförda vill det synas kammarrätten, som om en dylik rätt till avkortning med nödvändighet måste bli oberäknelig till sin natur och verka ytterst ojämnt samt åstadkomma en orättvis förskjutning av skattetrycket vid repartitionen av utskylderna, i det att många gånger endast slumpen kommer att avgöra, om en fastighetsägare skall kunna utnyttja honom rätteligen tillkommande avkortning av skogsaccisen. Större rättvisa och framför allt jämnhet i beskattningen synes vara att vinna, om skogsaccisen under den tid, den provisoriska anordningen av kommunalbeskattningen varar, får utgå jämsides med kommunalutskylderna utan någon rätt till avkortning. Vid sådant förhållande kan kammarrätten ur principiell synpunkt icke annat än uttala stor tvekan om lämpligheten av att införa den av riksdagen ifrågasatta anordningen.

Beträffande sättet för genomförande av en dylik rätt till avkortning av skogsaccisen, om densamma ändock anses böra komma till stånd, har kammarrätten närmast funnit anledning att taga i övervägande två former, nämligen *dels* avdrag av skogsaccisbeloppet vid *debiteringen* av kommunalutskylderna och *dels* avdrag av den på visst sätt kapitaliserade skogsaccisen vid *taxeringen* till bevilning från den bevilningspliktiga inkomsten.

Beträffande dessa båda metoder för avdragsrättens genomförande tillåter sig kammarrätten göra följande erinringar.

Till en början vill kammarrätten påpeka, att enligt gällande bevilningsförordning näringsidkare, som i och för sin rörelse träffas av skogsaccis, äger vid beräkning av rörelseinkomsten avdraga densamma. Därest fastighetsägare tillerkännes rätt att i någon form avräkna skogsaccis, som belöper å avverkning från hans egendom, synes böra komma under omprövning, om och i vad mån näringsidkare skall vara bibehållen vid sin nyss angivna avdragsrätt.

Vilkendera metoden än användes, kan ifrågasättas, om den skattskyldige bör få avkortning för skogsaccis från annan merskatt än för merinkomst från samma fastighet. varifrån den avverkning skett, för vilken skogsaccisen erlägges. Ett annat tillvägagångssätt, varigenom all den skattskyldige påvilande skogsaccis inom kommunen finge avdragas från honom där påförd skatt, oberoende av om skogsaccisen och merskatten hänförde sig till samma fastighet eller ej, skulle måhända kunna anses strida mot grunderna för bevilningsförordningen. Enligt bevilningsförordningen torde nämligen, med hänsyn särskilt till deklarationsformulärens avfattning, inkomsten av varje jordbruksfastighet, som icke ligger i sambruk med annan, beräknas för sig, och underskott, som eventuellt uppstått vid beräkning av inkomst av fast egendom genom tillämpning av bestämmelsen om rätt till avdrag från inkomsten av det belopp, som motsvarar sex procent av taxeringsvärdet, får ej ens i mantalsskrivningskommunen avdragas från övriga den skattskyldiges inkomster.

Strängt taget borde fastighetsägare få avkortning från sin merskatt endast

med skogsaccis, som påförts honom själv. Det torde emellertid även ur principiell synpunkt kunna försvaras att låta fastighetsägaren få avkortning för skogsaccis, som påförts person, till vilken han upplåtit avverkningsrätten, då det får antagas, att i regel hänsyn till skogsaccisen tagits vid fastställande av kontraktsvillkoren. I all synnerhet synes fastighetsägaren kunna göra anspråk därå, om han i kontraktet förbundit sig att erlagga skogsaccisen. Ny ägare till fastigheten torde däremot icke böra komma i åtnjutande av den rätt till avkortning å merskatten, som till äventyrs tillkommit föregående ägare, om han fortfarande varit ägare till fastigheten.

En annan fråga är, om den skattskyldige bör få avkortning av skogsaccisen från utskylderna såväl till den borgerliga kommunen som till kyrkan och skolan.

I regel utgå utskylderna till den borgerliga kommunen den övervägande största delen av kommunalutskylderna. Det kan emellertid hända, att merskatten till den borgerliga kommunen icke täcker skogsaccisen. Den skattskyldige har då ett givet intresse att få avkortning av accisen jämväl från den merskatt, som eventuellt utgår till kyrkan och skolan.

Ser man åter frågan ur kommunens synpunkt kan erinras, att skogsaccisen först i andra hand får användas till bestridande av utgifter, som kyrkostämman beslutat. Av uppgifter, som lämnats från statistiska centralbyrån rörande kyrkostämmornas andel i skogsaccisen enligt 1918 års räkenskapssammandrag för kommuner inom vissa skogrika län, framgår följande:

		Antal landskommuner, där skogsaccis- uppbörd före- kommit år 1918.	Antal landskommuner, där kyrkostämman fått disponera del av skogsaccisen.
Värmlands län		87 stycken	11 stycken
Kopparbergs »		44 »	8 »
Gävleborgs »		47 »	9 »
Västernorrlands »		62 »	9 »
Jämtlands »		59 »	10 »
Västerbottens »		26 »	6 »
Norrbottns »		22 »	2 »
Summa		347 stycken	55 stycken.

De kommuner inom nämnda län, där kyrkostämman år 1918 fått disponera del av skogsaccisen, utgöra således omkring 15.8 procent av hela antalet kommuner, där skogsaccisuppbörd nämnda år förekommit.

Kyrkostämmorna kunna med stöd av nämnda siffror antagas endast i relativt få fall få del av skogsaccisen. Då emellertid avsikten med den ifrågasatta avkortningen är att i möjligaste mån undanröja den dubbelbeskattning, som uppkommer genom skogsaccisens bibehållande i det kommunala skattesystemet, synes den skattskyldiges intresse böra tillmätas den största betydelsen och den skattskyldige sålunda böra tillerkännas rätt till avkortning från utskylderna även till kyrkan och skolan, såvida ej avsevärda hinder av annan natur möta vid avkortningens genomförande.

Det inträffar emellertid ej sällan, att kommun, församling och skoldistrikt

ej territoriellt sammanfalla, och enligt från statistiska centralbyrån lämnade uppgifter har åtminstone under år 1918 skogsaccisuppbörd förekommit i åtskilliga av dessa kommuner. Om rätt till avkortning medges från utskylder till kyrkan och skolan, synes i vissa fall, där kommun, församling och skoldistrikt ej territoriellt sammanfalla, en förskjutning i skattebördan till kyrkan och skolan de skattskyldiga emellan uppstå jämväl inom församling eller skoldistrikt, som visserligen ligger inom kommunen men icke omfattar den fastighet, varå den avverkning ägt rum, för vilken skogsaccisen utgår.

Om ifrågavarande rätt skall utformas såsom en rätt till avdrag vid *debiteringen* torde följande synpunkter i första rummet kräva beaktande.

Vid uppgörande av kommunernas budget uppkommer en viss svårighet att beräkna, i vad mån ett sådant avdrag verkar minskning av inkomsterna, en svårighet, som kompliceras i det fall, att avdrag skall få ske jämväl från merskatt till kyrkan och skolan. I sistnämnda fall erfordras bestämmelser, om avdraget skall ske proportionellt eller göras i viss ordning. Det senare synes därvid vara att föredraga, varvid avdraget torde böra göras från merskatten till den borgerliga kommunen i första rummet och, i den mån den ej räcker, från merskatten till skolan och kyrkan.

Särskilda svårigheter uppstå vid budgetberäkning och debitering i de fall, där kommun, församling och skoldistrikt ej territoriellt sammanfalla. Om t. ex. en kommun utgör ett skoldistrikt men består av två församlingar och avdrag skall ske vid debiteringen från merskatt till kyrkan och skolan, erfordras bestämmelse, om avdraget i första hand skall göras från medel, som beräknats för kyrkans eller för skolans räkning. Om församling och skoldistrikt sammanfalla territoriellt, är detta av mindre betydelse, då samma skattskyldiga skola deltaga i täckandet av bristen, men så är ej förhållandet, där församling och skoldistrikt ej sammanfalla.

Om avdraget skall ske vid debiteringen, kan rätten därtill icke av den skattskyldige utnyttjas i annat fall än att den skattskyldige har merinkomst av sin fasta egendom till taxeringen det år, skogsaccis debiteras för avverkning å fastigheten eller med andra ord att den skattskyldige åtnjuter merinkomst *samma* år som avverkning sker. För att skogsaccisen och merskatten skola hänföra sig till samma skogsavverkning — en fordran, som, på sätt förut är nämnt, icke läser kunna i praktiken uppställas — kräves alltså, att avverkningen äger rum samma år som skogsägaren åtnjuter inkomsten av avverkningen eller upplåtelsen av avverkningsrätten, men med hänsyn därtill att, såsom redan förut påpekats, förefintlig merinkomst ofta torde hava sin grund i skogsavverkning, vore det givetvis önskvärt, att dessa båda omständigheter inträffade samma år. Så är emellertid mycket ofta icke fallet, särskilt vid skogsägares upplåtelse till annan person av rätt till skogsavverkning. Enligt en visserligen kanske i någon mån obestämd praxis anses skogsägare åtnjuta inkomst av upplåtelse av skogsavverkningsrätt det år, ersättningen för avverkningen kontraheras, oavsett om den utbetalas då eller senare i mån av skedd avverkning. Avverkningen däremot äger ej sällan rum under ett eller flera därpå följande år. Om således en lagändring vidtoges, varigenom stadgades, att inkomst, varom här är fråga, skulle taxeras först året efter det den verkligen influtit till skogsägaren, skulle sannolikt möjligheterna att kunna utnyttja avdragsrätten väsentligt ökas. En sådan lagändring har dock måhända konsekvenser, som beröra även andra områden av skattelagstiftningen än detta, och kan alltså möjligen ej ses en-

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 210 häft. (Nr 246.) 3

bart ur synpunkten av den fördel, som kunde vinnas genom densamma i detta sammanhang.

Avdraget vid debiteringen lär väl böra så anordnas, att den för året *debiterade* skogsaccisen avdrages från merskatten, vilket avdrag verkställas i kommunens debiterings- och uppbördslängd. Denna merskatts storlek kan dock ej angivas enbart med ledning av inkomstlängden. Inkomstlängden utvisar visserligen den merinkomst, för vilken den skattskyldige taxerats, men ej till vilken eller vilka fastigheter denna hänför sig. Att märka är vidare, att merinkomsten sammanlägges med den skattskyldiges inkomst av kapital och arbete till en summa taxerat belopp. varifrån vissa avdrag göras, så att den beskattningsbara inkomsten framkommer. Det är endast den beskattningsbara inkomsten, som angives i kommunens debiterings- och uppbördslängd, och för att få kännedom om hur stor del av denna inkomst, som motsvarar den taxerade merinkomsten, måste en proportionell beräkning göras. En sådan beräkning synes lämpligen böra verkställas redan vid taxeringen och resultatet angivas i inkomstlängden.

Om skogsaccisen vid debiteringen skall kunna avräknas å merskatten, fordras alltså ändringar i bevillningsförfordningen och inkomstlängden, taxeringsförfordningen. Förfordningen angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder med mera samt debiterings- och uppbördslängden. Därjämte krävas vissa ändringar i skogsaccislagen och skogsaccislängden i syfte att i längden få angivet, hur stor del av en viss skattskyldig åliggande accis belöper å avverkning från varje särskild fastighet i de fall att accisen avser avverkning å flera fastigheter inom kommunen eller avverkaren är annan än ägaren av fastigheten.

Vissa av här berörda lagändringar kunna möjligen undvikas genom en föreskrift, varigenom skattskyldig, som önskar komma i åtnjutande av avdrag för skogsaccis vid debiteringen, ålägges att göra framställning därom hos kommunalnämnden (i stad magistraten), varvid han har att visa, att den skogsaccis, för vilken avdrag sökes, belöper å avverkning från honom tillhörig fastighet, som lämnat merinkomst. Det är måhända heller icke alldeles uteslutet, att det kunde överlämnas åt den skattskyldige att visa jämväl den merinkomst, som belöper på fastigheten i fråga. Detta kunde tänkas ske genom företeende av deklarationen eller, där denna blivit av beskattningsnämnderna frångången, av bevis från ordföranden i taxeringsnämnden eller kronans ombud hos prövningsnämnden. Därest en sådan anordning, som dock kunde bli mera än skäligt betungande för den skattskyldige, låte sig genomföras, undginge man en hel del eljest nödvändiga ändringar av lagtext och längder, något som givetvis skulle i hög grad underlätta genomförandet av här ifrågasatta avkortningsförfarande.

Avdrag vid *taxeringen* kunde tänkas äga rum på så sätt, att den skattskyldige berättigades att för varje särskild fastighet vid deklarationens avgivande avdraga från »återstående inkomst» utom sex procent av taxeringsvärdet å fastigheten även det på visst sätt kapitaliserade beloppet av den skogsaccis, som under nästföregående år *erlagts* för virke, som avverkats å samma fastighet.

Den för året debiterade skogsaccisen kan ej avdragas, då densamma icke är känd vid tiden för avgivande av deklaration till inkomsttaxeringen eller vid taxeringsförfattningen.

Kapitaliseringen kan ej äga rum efter den procent, varmed utskylderna till kommunen för året utgå i förhållande till den beräknade inkomsten, enär ej heller

denna procent är bestämd vid nyss angivna tidpunkt. Man måste därför tillgripa föregående års debiteringsprocent. Härav blir dock följden, att om årets debiteringsprocent höjes, den skattskyldige får i motsvarande mån större avdrag för skogsaccisen än han skulle fått genom avdrag vid debiteringen och tvärtom, på sätt framgår av följande tablå:

100 kronor skogsaccis kapitali- serad efter	2,000 kronor merin- komst efter av- drag för den kapi- taliserade skogs- accisen.	Utskylder för året efter utdebitering per 100 kronor inkomst med		
		10 kronor	10.50 kronor	11 kronor
10 % = 1,000	1,000	100	105	110
10.50 % = 952	1,048	104.80	110.04	115.28
11 % = 909	1,091	109.10	114.55	120.01
Om accisen avdrages vid debiteringen, bli ut- skylderna för året		100	110	120

I syfte att förhindra att den skattskyldige får för stort avdrag kan möjligen stadgas, att föregående års debiteringsprocent höjes så mycket, som anses erforderligt för att förhindra en dylik eventualitet.

Ett avdrag redan vid taxeringen medför den olägenheten, att därigenom åstadkommes nedsättning av den beskattningsbara inkomst, på grund varav bevillningen utgår och i förhållande till vilken utdebitering sker ej blott av kommunalutskylder utan även av landstingsskatt och vägs katt med flera utlagor och avgifter. Härav följer en minskning i landstingens inkomster och en förskjutning av skattetrycket inom andra kommuner och menigheter än primärkommunerna. Häremot kan å andra sidan erinras dels att inkomstminskningen och förskjutningen av skattebördan icke genom en dylik åtgärd kunna antagas bliva av någon nämnvärd betydelse och dels att även andra ändringar av bevillningsförordningen i större eller mindre grad medföra sådana verkningar.

För avdragsrättens genomförande erfordras ändringar i bevillnings- och taxeringsförordningarna samt deklarationsformulären ävensom, i den mån fastigheterna behöva specificeras, i skogsaccislagen och skogsaccislängden.

För att här ifrågavarande avdrag skall kunna göras, kräves, att den skattskyldige taxeras för merinkomst året *efter* det att skogsaccis erlagts eller — vilket blir detsamma — att den skattskyldige åtnjuter merinkomst året efter skedd skogsavverkning. Under förut antagen förutsättning att merinkomst särskilt kommer att föränledas av skogsavverkning innebär detta, att den skattskyldige i regel får tillfälle att göra avdraget endast om han åtnjuter inkomsten av viss skogsavverkning först året efter det densamma ägde rum. Detta kan antagas stundom inträffa, när skogsägaren själv är avverkare men knappast när han upplåter rätt till skogsavverkning till annan person. Åtnjuter den skattskyldige inkomsten av avverkningen samma år, som avverkningen sker, eller något år tidigare, kan avdragsrätten ej utnyttjas, såvida icke den skattskyldige tillfälligtvis ändock har merinkomst.

Om avdraget får ske redan vid taxeringen, undvikas alla de svårigheter vid budgetberäkning och debitering, som uppkomma, därest avdraget skall göras först vid debiteringen.

Såsom av det föregående framgår, ställa sig avsevärda svårigheter hindrande i vägen vid genomförandet av den ifrågasatta avkortningen, vilken av de båda ovan angivna formerna för densamma som än väljes. I samma mån som dessa svårigheter icke kunna övervinnas genom lagändringar eller eljest, blir en eventuell avdragsrätt mindre effektiv, bortsett från att de principiella invändningar mot anordningen i fråga, som kammarrätten i det föregående berört, kvarstå orubbade, där de icke rent av förstärkas. Om nämligen på grund av svårigheter av teknisk art skattskyldigs rätt till avkortning begränsas till exempel så, att endast ägare av fast egendom, som själv är avverkare, får rätt till avkortning eller så, att skogsaccis får avkortas endast från merskatt till den borgerliga kommunen, i desto flera fall kvarstår den överklagade dubbelbeskattningen, varjämte avdragsrättens begränsning i något eller några avseenden verkar en ytterligare förhöjning av skattebördan för dem, som rätteligen bort komma i åtnjutande av avkortning av skogsaccis men som på grund av svårigheter vid anordningens genomförande helt eller delvis icke fått tillgodonjuta en sådan rätt.

På grund av vad sålunda blivit anfört anser sig kammarrätten böra avstyrka genomförandet av förevarande utav riksdagen ifrågasatta anordning.

Utdrag av kammarrättens protokoll, utvisande den skiljaktiga mening, som vid ärendets avgörande härstädes uttalats, bifogas, varjämte de remitterade handlingarna återgå.

Underdånigst

E. LAGERBRING.

C. O. SMERLING.

A. W. CYGNÆUS.

SUNE NORRMAN.
föredragande.

PER FR. WAHLUND.

NILS VON SYDOW.

H. A. HENRIKS.

Knut Kinberg.

Stockholm den 5 oktober 1920.

Bilaga 2.

Utdrag av protokollet hållet hos Kungl. Maj:ts och rikets kammarrätt den 5 oktober 1920.

Närvarande:

T. f. presidenten, kammarrättsrådet LAGERBRING,
kammarrättsrådet SMERLING,
kammarrättsrådet CYGNÆUS,
kammarrättsrådet NORRMAN,
e. kammarrättsrådet WAHLUND,
e. kammarrättsrådet VON SYDOW,
e. o. assessorn HENRIKS.

S. D. Kammarrättsrådet Norrman föredrog Kungl. Maj:ts remiss angående av innevarande års riksdag ifrågasatt rätt till avdrag från utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, och beslöts underdånigt utlåtande, se registraturet.

Kammarrättsrådet Smerling, extra kammarrättsrådet Wahlund och extra ordinarie assessorn Henriks förenade sig om följande av den förstnämnde avgivna yttrande.

»Den av riksdagen ifrågasatta anordningen avser, att kommunalt skattskyldig, som har att erlägga skogsaccis, må tillgodonjuta avdrag för skogsaccisen å 'den inkomstskatt från fastighet, vilken överskjuter den egentliga fastighets-skatten'.

Härvid har riksdagen tydligen förutsatt, att avdraget icke skall ingå såsom led i taxeringen, utan ske i form av 'avkortning' å kommunalskatt.

Till en början uppställer sig spörsmålet om avdrag bör ske för skogsaccis, som påföres annan än ägare eller med ägare enligt 3 § bevillningsförfordningen likställd innehavare av fast egendom. När annan än jordägaren är accispliktig, inverkar detta på köpeskilling för upplåten avverkningsrätt, i det att ägaren i sådant fall bekommer mindre köpeskilling än då han själv har att erlägga accisen. Denna omständighet synes dock icke vara tillräcklig grund att medgiva ägaren avdrag å kommunalskatten för en avgift, för vilken annan författningen enligt ansvarar. Ej heller synes ny ägare av fastighet, såvida den icke förvärvats genom arv eller giftorätt, böra få tillgodonjuta det avdrag, som tillkommit nästföregående ägare, om han fortfarande varit ägare till fastigheten.

Vid avdragsrättens bestämmande bör ståndpunkt även tagas till frågan om avdrag för skogsaccis för varje särskild fastighet skall sammanställas med merskatt från samma fastighet eller om skogsaccis må avdragas från merskatt av ägarens

samtliga jordbruksfastigheter inom kommunen. Till stöd för den senare meningen kan anföras, att inkomst av fast egendom i taxeringslängden upptages såsom en enhet, ehuru visserligen föreskrift lämnats om särskild deklarationsbilaga för var fastighet. Ur saklig synpunkt synes det även billigt, att en jordägare, som har att erlägga accis för avverkning det ena året på en av sina fastigheter och det andra året på en annan fastighet, må, i det fall att merskatten för fastighet, var till accisen hänför sig, icke förslår till avdraget, erhålla avkortning å merskatten för annan honom tillhörig jordbruksfastighet inom kommunen.

I merinkomst av fast egendom inrymmes även merinkomst av jordbruk, men synes sådan merinkomst icke med nu gällande taxeringsbestämmelser kunna frånskiljas merinkomst av skogsbruk.

Vid den avräkning för skogsaccis, som riksdagen ifrågasatt, torde man därför böra utgå från den kommunalskatt, som med tillämpning av den i kommunen bestämda grund för utdebitering av kommunalutskylder belöper på beräknad inkomst av fast egendom.

Härvid möter den svårighet att, om den skattskyldige jämte merinkomst av fastighet har inkomst av kapital eller av arbete, de avdrag, som bestämma det beskattningsbara beloppet, icke i taxeringslängden fördelas på de särskilda inkomstgrupperna. Om till exempel en person äger jordbruksfastighet med taxeringsvärde av 30,000 kronor, därå 6 procent avräknas vid taxering för inkomst av fast egendom, och han taxeras för 1,000 kronors inkomst av kapital, 1,000 kronors inkomst av rörelse och 1,000 kronors merinkomst av fastighet samt det förutsättes att han från sin sammanlagda inkomst äger vid taxeringen avdraga 600 kronor, skulle för bestämmande av, huru stor den beskattningsbara merinkomsten av fast egendom är, avdraget 600 kronor behöva proportionellt fördelas.

Av praktiska skäl kan det ifrågasättas, att vid avkortningen för skogsaccis kommunalskatt uträknas för beräknad inkomst av fast egendom utan det vid taxeringen medgivna avdrag. Om utdebiteringen till den borgerliga kommunen i det tänkta fallet vore 6 kronor för 100 kronors inkomst, skulle i enlighet härmed det belopp, varifrån avdrag för skogsaccis av ägare eventuellt finge åtnjutas, utgöra 60 kronor. Skulle åter taxeringsavdraget fördelas mellan de särskilda inkomstsumorna, bleve beloppet 48 kronor.

Avdrag synes icke kunna ske för annan skogsaccis än den, som påföres under samma taxeringsår.

Den olägenhet vid avdragsrättens tillämpning, som uppstår därigenom att avverkningen icke alltid företages under det år avtal om avverkning träffats, synes kunna i väsentlig mån förhindras därigenom, att i de vid skattelagarna fogade anvisningarna stadgande införes att, då köpeskilling för skog är ställd att betalas i skilda terminer, inkomsten skall anses hava åtnjutits det år, då likvid erlagts. Ett sådant stadgande synes även ur andra synpunkter vara att förorda.

Avdraget vid debiteringen lär böra ordnas så, att den för året debiterade skogsaccis, som kan föranleda avkortning, i första hand avdrages å den kommunalskatt för samma år till den *borgerliga* kommunen, som belöper å merinkomst av fast egendom. I den mån denna merskatt icke förslår till täckande av skogsaccisen, torde — om det av riksdagen uttalade önskemålet, att även vid utdebitering till den kyrkliga kommunen sådan avkortning bör medgivas, skall genomföras — återstoden av accisen få avdragas å merskatt till den *kyrkliga* kommunen. Därest

kommunen är delad i flera skoldistrikt, torde avdraget i första hand böra ske å utdebiteringen till skolan och i andra hand å utdebiteringen till kyrkan.

Den minskning i kommunala medel, som det ifrågasatta avkortningssystemet medför, torde före uppgörandet av kommunens stat endast ungefärligen kunna beräknas. Det synes därför kunna ifrågasättas, huruvida icke den brist, som sedermera kan uppstå, bör kommunen ersättas av skogsaccismedlen». Som ovan

In fidem:

Gustaf Rudenstam.

Bilaga 3.**P. M.****angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder.**

I sammanhang med antagandet av ändrade grunder för den kommunala beskattningen att gälla för åren 1921—1924 har riksdagen i skrivelse den 18 juni 1920 (nr 444) anhållit, bland annat, att Kungl. Maj:t täcktes, med beaktande av de synpunkter, som i det för behandling av den kommunala skattefrågan vid 1920 års riksdag tillsatta särskilda utskottets utlåtande framhållits, föranstalta om skyndsamt utredning om ordnande av frågan om skattskyldigs rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Såsom i utskottets utlåtande anföres, har genom den kombinerade inkomst- och fastighetsskattens införande uppstått en särskild fråga om förhållandet mellan denna beskattning och skogsaccisen. Denna fråga hade även upptagits till behandling i särskilda *motioner* rörande den kommunala beskattningens ordnande.

I två av dessa motioner (I: 259 och II: 393) framhölls, att beskattningen av inkomst av fast egendom, i vad den överstege det genom fastighetsbevillning taxerade beloppet, givetvis även gällde inkomst av skog (skogsbruk). Det hade syntes angeläget att i en provisorisk skattereform icke göra någon rubbning i accisbeskattningen, då från vederbörande ämbetsverk liksom från skogsbruksnäringens egna företrädare denna skatteform tydligen ansetts böra bibehållas och eventuellt utvecklas i en moderniserad skogsbeskattning. Emellertid kunde skäl anföras mot att i det fall, då skogsägaren själv avverkade sin skog, förplikta denne dels att såsom avverkare erlagga accis och dels att vid sidan härav erlagga kommunalskatt för hela den genom avverkningen uppkomna inkomsten. Den enklaste utvägen att undvika detta syntes vara, att, då vederbörande skogsägare för verkställd avverkning blivit taxerad till inkomstbevillning, skogsaccis för det avverkade virket icke påfördes honom, och att, därest så skulle hava skett, accisbeloppet på skogsägarens framställning avfördes ur skogsaccislängden och, om det redan erlagts, återbetalades. Då stadgandet endast vore avsett att gälla provisoriskt, syntes det lämpligen böra erhålla formen av en särskild författning.

I två andra motioner (I: 271 och II: 395) erinrades därom att i fråga om den kommunala beskattningen skogsaccisen, vilken erlades av *avverkaren*, för närvarande ginge i avdrag såsom omkostnad vid beräkningen av vinsten å *rörelse*,

som av avverkaren bedreves, vare sig rörelsen bestode i virkeshandel eller träförädling. Det vore billigt, att compensation för skogsaccisen under någon form alltjämt bibehölles, men motionärerna funno det riktigare, att skogsaccis, även där avverkaren varit en annan än skogsägaren, komme den sistnämnde ensam till godo och detta under den form, att den skatt för kommunal inkomst av fast egendom, som kunde bli skogsägaren påförd inom kommun, varinom avverkningen skett, avkortades, så långt skatten därtill försloge, med för honom uträknad skogsaccis. Man borde nämligen ihågkomma att, såsom också kommunalskattesakkunniga erinrat, skogsaccisen, även där den erlades av annan än skogsägaren, dock i själva verket bures av denne, eftersom avverkaren finge antagas hava reducerat sitt inköpspris med beloppet av den skogsaccis, han hade att räkna med såsom en omkostnad för affären. Den ifrågasatta anordningen, vilken syntes böra komma till uttryck i kommunallagarnes bestämmelser om uttaxering av skatt (debitering) och innebure bortfallande av nu medgiven rätt till avdrag för skogsaccis vid taxering av inkomst av näring, förutsatte i sin ordning ett förfarande i analogi med vad nu allmänligen tillämpades beträffande förväntade skatterestantier d. v. s. så, att vid beräkningen av antalet skattekronor för kommunal inkomst en viss del räknades såsom ineffektiv. Då uttaxeringen av skogsaccis, vilken i regel skedde med tillämpningen av maximiprocenten, skedde samtidigt med kommunens budgetbehandling, kunde anordningen icke förväntas medföra några tekniska vanskligheter. Skulle inkomstskatten, beräknad utan avkortning för skogsaccisen, icke förslå till full compensation för den sistnämnda skatten eller icke alls medgiva någon avkortning, så att en del av accisen eller hela accisen kvarstode okompenserad, innebure detta vid i övrigt lika förhållanden för kommunen icke i och för sig någon försämring i skatteavseende jämfört med nu bestående förhållanden. Skulle å andra sidan efter avdrag för skogsaccisen, kvarstå skatt för inkomst av fast egendom, innebure detta likaledes i och för sig ett ökat skattetillskott för kommunen, jämfört med vad nu gällde.

Utskottet anslöt sig till den principiella uppfattning, att, därest skogsaccisen skulle utgå oförändrad vid sidan av fastighets- och inkomstskatt, detta kunde anses innebära en dubbelbeskattning, vilken om möjligt borde förebyggas. Den enda utvägen för undvikande av ifrågavarande dubbelbeskattning syntes vara att söka tillsvidare, intill dess att skogsbeskattningen bleve definitivt ordnad, föreskriva en avkortning av accisen i någon form på den inkomstskatt från fastighet, som överskote den egentliga fastighetsskatten. *Utskottet* fann efter ingående prövning sig närmast tilltalat av det förslag i detta hänseende, som skisserats i motionerna I:271 och II:395. Emellertid hade svårigheter yppat sig att finna allmängiltiga former för genomförande av denna avkortning gent emot utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen — vilket utan tvivel vore det riktiga — i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanföle. *Utskottet* fann det icke möjligt att med den knappa tid och det otillräckliga material, som stått till dess förfogande, utarbeta författningsförslag i sagda syfte.

Sedan Kungl. Maj:t anbefallt *kammarrätten* att inkomma med utlåtande angående den av riksdagen ifrågasatta anordningen och sättet för dess genomförande, har *kammarrätten* den 5 oktober 1920 avgivit utlåtande i ärendet, därvid pluraliteten (t. f. presidenten och 3 ledamöter) ansåg sig böra avstyrka genom-

förändret av den utav riksdagen ifrågasatta anordningen. 3 ledamöter voro av skiljaktig mening och uppdrogo i särskilt yttrande de riktlinjer, efter vilka enligt deras uppfattning frågan kunde lösas.

Principiellt sett skulle, såsom kammarrätten framhållit, rätt till avdrag för skogsaccis ej ifrågakomma i annat fall än att accisen kan dragas från den kommunalskatt, som belöper på inkomsten av den skogsavverkning, varå skogsaccisen utgår, eller som i varje fall utgöres av inkomst av skogsbruk. Det är emellertid icke möjligt att utan mycket betydande förändringar i deklarationsformulär och skatteförfattningarna i övrigt bestämma om och i vad mån den efter avdrag för omkostnader behållna inkomsten av fast egendom och alltså även den bevillnings-taxerade inkomsten av fast egendom utgöres av inkomst av skogsbruk. Sådana förändringar lära icke heller för ifrågavarande syfte ifrågasättas. Man torde ej ens för tillerkännandet av avdrag för skogsaccis från kommunalskatt för inkomst av fast egendom kunna fordra, att inkomsten av den skogsavverkning, varå skogsaccisen utgår, inbegripes i den taxerade inkomsten. Avverkningen och inkomsten därav kunna stå i sådant förhållande till varandra, att taxering till skogsaccis, som enligt lag skall ske året efter avverkningen, inträffar ett annat år än det, då inkomsten av skogen taxeras.

I motionerna I: 259 och II: 393 begränsades avdragsrätten till »det fall, då skogsägaren själv avverkade sin skog», varemot i motionerna I: 271 och II: 395 ifrågasattes rätt till sådant avdrag även då avverkaren varit en annan än skogsägaren. Med avseende å denna fråga hava reservanterna i kammarrätten erinrat att, även om den omständigheten, att annan än jordägaren är accispliktig, inverkar på köpeskillingen för upplåten avverkningsrätt, i det att ägaren i sådant fall bekommer mindre köpeskillning än då han själv har att erlægga accisen, detta dock icke synes vara tillräcklig grund att medgiva ägaren avdrag å kommunalskatten för en avgift, för vilken annan författningen enligt ansvarar. Då denna synpunkt torde böra vara den bestämmande, synes avdragsrätten böra inskränkas till *skogsaccis, som påföres ägare eller med ägare enligt 3 § bevillningsförfordningen likställd innehavare av fast egendom*.

Vid avdragsrättens bestämmande måste ståndpunkt även tagas till frågan om avdrag för skogsaccis för avverkning å en fastighet får göras från kommunalskatten endast i den mån skatten avser inkomst från *samma* fastighet eller även i den mån den belöper på inkomst från *andra*, den accispliktige tillhöriga fastigheter inom kommunen.

Kammarrättens pluralitet har utgått från, att avdraget borde göras från den skatt för inkomst, som hänföres sig till samma fastighet, men har tillika framhållit, att betydande tekniska svårigheter härvid möta, när taxeringslängden ej utvisar, till vilken eller vilka fastigheter inkomst hänföres sig.

Med hänsyn såväl därtill, att inkomst av fast egendom i taxeringslängden upptages såsom en enhet, som ock därtill, att det synes billigt, att en jordägare, som har att erlægga accis för avverkning det ena året på en av hans fastigheter och det andra året på en annan fastighet, må, i det fall att skatten för den fastighet, vartill accisen hänföres sig, icke förslår till avdraget, erhålla avdrag från skatten för

annan honom tillhörig fastighet inom kommunen, torde *avdraget* böra ske från *skatt för inkomst av samtliga den accispliktiga fastigheter inom kommunen*.

Beträffande sättet för genomförande av rätten till avdrag för skogsaccis har kammarrätten tagit under övervägande två former, nämligen dels avdrag för skogsaccisbeloppet vid *debiteringen* av kommunalutskylderna och dels avdrag av den på visst sätt kapitaliserade skogsaccisen vid *taxeringen* till beviljning från den beviljningspliktiga inkomsten. Den senare formen förutsätter, enligt vad kammarrätten anför, ändringar i beviljnings- och taxeringsförfordningarna samt deklarationsformulären ävensom, i den mån fastigheterna behöva specificeras, i skogsaccislagen och skogsaccislängden.

Av riksdagens skrivelse framgår, att riksdagen närmast åsyftat avdrag eller avkortning vid utdebiteringen. Emedan den beskattningsbara andelen av inkomst utgör beräkningsgrund för beviljning, landstingsskatt och vägskatt m. m., skulle avdrag vid taxeringen medföra, att även *dessa* utskylder komme att minskas i förhållande till avdraget för accis, vilket skulle innebära större avdrag å skatt än som motsvarade accisbeloppet, något som säkerligen icke av riksdagen åsyftats. Avdraget torde därför, såsom i motionerna I: 271 och II: 395 förordats, böra förläggas till *debiteringen*.

Beträffande *avdragets storlek* torde denna, såsom i nyssnämnda motioner föreslagits, böra göras beroende av den kommunalskatt, som belöper på den beviljningstaxerade inkomsten av fast egendom. Härvid möter den svårighet att, om den skattskyldige jämte inkomst av fastighet haft inkomst av kapital eller av arbete, de avdrag, som bestämma det beskattningsbara beloppet, icke i taxeringslängden fördelas på de särskilda inkomstgrupperna. För ett riktigt uträknande av huru stor del av kommunalutskylderna belöper på inkomst av fast egendom, måste i sådant fall *med ledning av beviljningstaxeringen utskylderna proportionellt fördelas* i förhållande till taxerad inkomst av fast egendom, å ena sidan, samt taxerad inkomst av kapital och arbete, å andra sidan. Därest den skattskyldige icke beviljningstaxerats för annan inkomst än av fast egendom, framgår skattebeloppet direkt av debiteringslängden.

Riksdagen har i sin skrivelse angivit, att avdraget bör gälla utskylder till *den borgerliga och kyrkliga kommunen*. Då skogsaccismedlen först i andra hand få användas till bestridande av utgifter, som kyrkostämman beslutat, skulle kunna ifrågasättas, om icke avdraget borde inskränkas till utskylder till *den borgerliga kommunen*. Det kan emellertid hända, att skatten till *den borgerliga kommunen*, så uträknad som nyss angivits, icke täcker skogsaccisbeloppet. Om avdrag i sådant fall bör medgivas, i andra hand, från utskylder till kyrka och skola, torde i *kommun, som är delad i två eller flera skoldistrikt*, avdrag, som icke kunnat ske från utskylder till *den borgerliga kommunen*, få göras i första rummet från utskylder till skolan.

Kammarrättens pluralitet har ansett, att den proportionella fördelning av inkomsterna efter densamma beskaffenhet, som förut omnämnts, lämpligen borde verkställas redan vid taxeringen och att resultatet borde angivas i inkomstlängden. En sådan anordning skulle, såsom i utlåtandet framhålles, påkalla ändringar i beviljningsförfordningen och inkomstlängden, taxeringsförfordningen, förfordningen angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m. samt debiterings- och uppbördslängden.

En enklare utväg synes vara, att avdraget uträknas av *kommunalnämnden* (i stad drätselkammaren) och att avdragets storlek anges på en *bilaga till debiterings- och uppbördslängden*. Bestämmelserna om avdragsrätten kunna då sammanfattas i en *särskild förordning*.

Om avdragsrätten, på sätt som ovan föreslagits, begränsas till att gälla accis för avverkning å egen fastighet, synes den av kammarrättens pluralitet anmärkta omständigheten, att köpeskilling för upplåten avverkningsrätt ofta hänför sig till annat år än det, då avverkning äger rum, och att av denna anledning avdrag icke alltid kan tillgodokomma den skattskyldige det år, då han har att erlægga skogsaccis, förlora sin betydelse. Med den föreslagna begränsningen torde icke heller för genomförandet av den provisoriska anordningen med avdrag för skogsaccis erfordras att, såsom blivit ifrågasatt, i beskattningsförordningarna införa föreskrift, att köpeskilling för skog skall taxeras först året efter det, då den verkliga influtit till skogsägaren, och icke året efter det, då avtal om upplåtelsen träffats.

Vid uppgörandet av kommunernas budget uppkommer, såsom kammarrätten framhållit, en viss svårighet att beräkna, i vad mån avdraget verkar minskning av utskylderna. Det har därför syntes lämpligt att föreskriva, att *skattskyldig*, som vill åtnjuta avdrag för skogsaccis, före uppgörandet av kommunens inkomst- och utgiftsstat *anmäler sig hos kommunalnämnden* (i stad *magistraten*). Med ledning av skogsaccislängden och inkomsttaxeringslängden bör därefter ett överslag kunna göras, huru stor del av utskylderna får avdragas för accis.

Klagan över beslut rörande avdraget torde böra föras i samma ordning som gäller klagan över påförda kommunalutskylder.

I motionerna I: 271 och II: 395 anfördes, att anordningen med avkortning för skogsaccis å kommunalskatten borde leda till *bortfallandet av nu medgiven rätt till avdrag för skogsaccis vid taxering av inkomst av näring*. Sistnämnda avdrag har i punkt 5:o av de vid förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt fogade anvisningarna fått uttryck däri, att »accis» inrymmes under begreppet driftkostnader. I 8 § av de vid bevillningsförordningen fogade anvisningarna hänvisas till detta stadgande.

Med nu föreslagna bestämmelser angående avdrag för skogsaccis vid den kommunala debiteringen komme skogsaccis att utgå såsom hittills. Någon ändring beträffande avdragsrätten vid beräkning av inkomst av virkeshandel och träförädling torde vid sådant förhållande icke vara av behovet påkallad.

Stockholm i december 1920.

C. O. Smerling.

Förslag
till
förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av
1921—1924 års allmänna kommunalutskylder.

1 §.

Vid debitering av de utskylder, som jämlikt förordningarna den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet och i stad samt om kyrkostämma samt kyrkoråd och skoloråd skola utgå för åren 1921—1924, må, utan hinder av vad i dessa förordningar stadgas, ägare och med ägare enligt 3 § i förordningen den 28 oktober 1910 angående beviljning av fast egendom samt av inkomst likställd innehavare av fast egendom åtnjuta avdrag för den skogsaccis, som under året påförts honom för avverkning på i kommunen belägen fast egendom, som av honom äges eller innehaves; dock må sådant avdrag icke ske med högre belopp än vad av utskylderna belöper på den för den skattskyldige i årets taxeringslängd över inkomstbeviljningen upptagna inkomsten av fast egendom.

2 §.

Avdrag, varom ovan sägs, skall i första hand ske från utskylder till den borgerliga kommunen samt därefter, i den mån hela accisbeloppet icke kunnat avdragas från dessa utskylder, jämväl från utskylder till kyrka och skola.

Är kommunen delad i två eller flera skoldistrikt, skall den del av accisbeloppet, som enligt den i 1 § givna bestämmelsen icke kunnat avdragas från utskylder till den borgerliga kommunen, i första hand avdragas från utskylder till skolan och i andra hand från utskylder till kyrkan.

3 §.

Skattskyldig, som vid debitering av kommunalutskylder vill åtnjuta avdrag för skogsaccis, äger att före den 16 september härom göra anmälan på landet hos kommunalnämnden och i stad hos magistraten.

4 §.

Vid den debiterings- och uppbördslängd, som jämlikt § 64 i förordningen om kommunalstyrelse på landet skall upprättas, fogas en särskild *förteckning* enligt bilagda formulär angående de avdrag för skogsaccis, som vid debiteringen äro medgivna. I debiterings- och uppbördslängden göres anteckning om dessa avdrag.

I stad verkställs anteckning om sådant avdrag enligt de föreskrifter, som magistraten meddelar.

5 §.

För klagan rörande avdrag, som avses i denna förordning, gäller vad i förordningarna om kommunalstyrelse på landet och i stad är stadgat beträffande anmärkning mot debiterings- och uppbördslängden.

Anvisningar.

Innebörden av stadgandena i 1 och 2 §§ belyses av följande exempel.

A. har år 1921 i N. socken taxerats till bevillning för inkomst av fast egendom till 2,000 kronor, av kapital till 200 kronor samt av arbete till 300 kronor. Då från den sammanlagda inkomsten, 2,500 kronor, vid bevillningstaxeringen avdragits 450 kronor, utgör den till bevillning beskattningsbara inkomsten i sin helhet 2,050 kronor.

Utdebiteras till den borgerliga kommunen 4 procent å det beskattningsbara beloppet, uppgå utskylderna för inkomst av fast egendom, kapital och arbete till 82 kronor. Härav belöpa $\frac{4}{5}$ eller 65 kronor 60 öre på *inkomst av fast egendom*.

Har A. därjämte påförts *skogsaccis* med 50 kronor för avverkning på egen fastighet, äger han rätt till avdrag från utskylderna för accisens hela belopp. De utskylder, som debiteras för inkomst av fast egendom, kapital och arbete, komma följaktligen genom detta avdrag att minskas till 32 kronor. Något avdrag för utskylder till kyrka och skola äger i detta fall ej rum.

Har däremot *skogsaccisen* uppgått till 80 kronor, får från utskylderna till den borgerliga kommunen icke avdragas större del av accisen än som motsvarar vad av samma utskylder belöper på *inkomst av fast egendom*, såsom nyss nämnts, 65 kronor 60 öre. De utskylder, som debiteras för beskattningsbar inkomst, minskas alltså i detta fall till 16 kronor 40 öre. Den del av accisbeloppet, som icke kunnat avdragas från utskylderna till den borgerliga kommunen, 14 kronor 40 öre, avdrages från *utskylder till kyrka och skola*, i den mån dessa utskylder belöpa på inkomst av fast egendom d. v. s. i förevarande fall $\frac{4}{5}$ av de utskylder till kyrka och skola, som debiteras för inkomst av fast egendom, kapital och arbete.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då densamma, enligt därå meddelad uppgift, utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Formulär.

Bil. till förordning ang. rätt till avdrag för skogsaccis vid utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder.

Avdrag för skogsaccis vid debitering av kommunalutskylder i N. N. socken.

Nr i debiteringslängden	Den skattskyldiges		Påford skogsaccis	Taxerad inkomst av fast egendom, kapital och arbete, beskattningsbart belopp	Utskylder till den borgerliga kommunen					Utskylder till kyrkan					Utskylder till skolan					Anmärkningar
	N a m n	Bostad			I förhållande till inkomst-taxeringen	Belöpande på taxerad inkomst av fast egendom	Avdrag för accis	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxering	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxeringen	I förhållande till inkomst-taxeringen	Belöpande på taxerad inkomst av fast egendom	Avdrag för accis	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxering	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxeringen	I förhållande till inkomst-taxeringen	Belöpande på taxerad inkomst av fast egendom	Avdrag för accis	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxering	Återstående skatt i förhållande till inkomst-taxeringen	
1	Karlfeldt, N.	Glitt- ringe...	Kr. ö.	Kr.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	Kr. ö.	
3	Svensson, Anders ...	Berga...	180 —	15,000	300 —	200 —	180 —	120 —	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			24 —	320	6 40	6 40	6 40	—	—	1 60	1 60	1 60	—	—	—	—	—	—	—	
					Avdrag	—	—	—	—	i Y socken										
9	Nyviks aktie- bolag	Nyvik...	40 —	30,000	600 —	20 —	20 —	580 —	—	—	—	—	—	—	900 —	30 —	20 —	880 —	—	N. skol- distrikt

Kungl. Maj:s proposition Nr 246.

Bilaga 4.**P. M.****angående eventuella ändringar i förslaget till förordning angående rätt till avdrag för skogsaccis.**

Till 2 § torde kunna fogas följande *tillägg*.

Avdrag för utskylder till kyrka och skola må ske endast såvida kyrkan eller skolan tillgodoföres tillskott av skogsaccismedel.

3 §, som avser att underlätta budgetberäkningen, men icke att stadga någon preskriptionstid, kan *eventuellt utgå*.

Formuläret.

Ett införande av *flera kolumner* från inkomstlängden skulle minska överskådligheten.

Debiteringsprocenten behöver icke angivas, enär avdragsförteckningen skulle bli en bilaga till debiterings- och uppbördslängden, där procent-talet finnes angivet.

Den i förslaget upptagna *kolumnen »Återstående skatt i förhållande till inkomsttaxering»* har ansetts erforderlig ur kontrollsynpunkt och bör därför icke borttagas.

Formuläret till *debetsedel* synes knappast behöva ändras, då erforderlig anteckning ändock kan ske.

I fråga om avdrag för skogsaccis vid *taxeringen* synes mig den juridiska konstruktionen (»tillverkningsavgift») göra avdragsrättens bibehållande fullt befogad. För övrigt må erinras därom, att denna avdragsrätt ofta berör annan kommun (vid sågverksrörelse) än den där avdrag å kommunalskatt äger rum.

Stockholm i mars 1921.

C. O. Smerling.